

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Στην αγκαλιά του ήλιου**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Λελουδή
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θοδωρής Πιτσιρίκος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Ρένα Ρώσση-Ζαΐρη, 2015
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Malgorzata Maj/Trevillion Images,
Darren Baker, Horenko, Galyna Andrushko,
Natykach Nataliia/www.shutterstock.com
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2015

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2015, 40.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1021-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1022-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΡΕΝΑ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

ΣΤΗΝ ΑΓΚΑΛΙΑ
ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΡΕΝΑΣ ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για ενηλίκους:**

Επάγγελμα γονέας; Πανεύκολο! 2010

Αγαπώ θα πει χάνομαι, 2010

Κόκκινο κοράλλι, 2011

Μικροί άγγελοι, 2012

Άρωμα βανίλιας, 2013

Ο τελευταίος χορός της Σαλώμης, 2014

Δίδυμα φεγγάρια, 2014

Μην πιστεύεις στην αλήθεια, 2015

**Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν
επίσης τα βιβλία της για παιδιά:**

Το ψαράκι που μπορούσε να ευχηθεί, 2008

Εγώ είμαι η αρχηγός, 2008

Ένα καινούριο ζωάκι, 2008

Το ψαράκι που φορούσε γυαλιά, 2010

Η Ντανιέλα λέει όχι!, 2010

Ένα αδέσποτο σκυλάκι, 2010

Ο Αϊ-Βασίλης και το μαγεμένο παστίτσιο, 2010

Ένα θάυμα για την Αλίκη, 2010

Η Μαγισσούλα των Χριστουγέννων, 2011

Ένα αδελφάκι για τη Θαλασσένια, 2012

Ο Αϊ-Βασίλης και η μικρή γοργόνα, 2012

Είμαι θυμωμένη!, 2013

Ο Μπουμπριαλαλί με το κόκκινο λειρί, 2013

Η Ντανιέλα και τα επτά λυκάκια, 2015

Η Ντανιέλα και οι επτά Χιονάτες, 2015

*Στα παιδιά μου.
Η αγκαλιά τους είναι ο δικός μου ήλιος...*

*Πρέπει να γίνεις εσύ ήλιος για να φωτίσεις
τους σβησμένους ήλιους των άλλων.*

ΝΙΚΟΣ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

Στην αγκαλιά του ήλιου...

Τέλη της περσινής άνοιξης ήταν όταν ξεκίνησα τις εκδηλώσεις για τα Δίδυμα Φεγγάρια, χαρούμενη που θα γινόμουν και πάλι ένα μαζί σας. Ίσα που πρόβαλε το καλοκαίρι, τις πρώτες ημέρες του Ιουνίου, έφτασα και στη μαγευτική Κρήτη. Κι έτυχε να μείνω σε ένα ξενοδοχείο στον Άγιο Νικόλαο.

Πάνω ακριβώς από τη Λίμνη.

Την κοιτούσα ώρες από το μπαλκόνι μου τη Λίμνη. Την κοιτούσα μαγεμένη. Η ομορφιά της μου έκοβε την ανάσα.

Είχα κολλήσει το βλέμμα μου στα γυμνά κοκκινόχρωμα βράχια της και στον γκρεμό τους που ορθώνεται κατακόρυφος και καθρεφτίζεται στα νερά.

Ξαφνικά ένας νεαρός άντρας βούτηξε στο κενό. Από εκείνο τον γκρεμό. Κι έπεσε στη Λίμνη. Από μεγάλο ύψος.

Γρήγορα τον είδα να ξεπροβάλλει στην επιφάνεια.

Μου φάνηκε πως χαμογελούσε.

Το χαμόγελό του έγινε ένα με το δικό μου. Με το χαμόγελο της ίδιας της Λίμνης. Στα νερά της καθρεφτίζονταν η ομορφιά, το μυστήριο και η μαγεία που είχα τόσο ανάγκη.

Ήταν μια σκηνή που πρόσμενε με ανοιχτή την αγκαλιά το καινούργιο μυθιστόρημά μου. Η καινούργια μου απόπειρα στον κόσμο της γραφής.

Ήταν λες και το περιμένα.

Για να καταφέρω να χωθώ με την καρδιά, το μυαλό, τα μύχια συναισθήματά μου Στην αγκαλιά του ήλιου...

Όταν άρχισα να γράφω για την Κρήτη, αχ, νόμισα πως δε θα τελειώσω ποτέ. Πώς είναι δυνατόν να καταπιαστείς με αυτό το κομμάτι της γης, με την τόσο δυνατή ενέργειά του, και να μην παρασυρθείς; Τα μάτια μου πλημμύρισαν φως, οι αισθήσεις μου χρώματα και μυρωδιές. Μύρισα το δίκταμο, το θυμάρι, το φα-σκόμηλο, τη ρίγανη...

Έρωτας είναι η Κρήτη, έρωτας!

Έγραφα κι άκουγα να ουρλιάζουν μέσα μου τα λόγια του λα-τρεμένου Καζαντζάκη. Έγραφα και πάλευα να ζωντανέψω «ήλιους», σε μια εποχή που τους έχει τόσο ανάγκη.

Σε μια εποχή που μας εκλιπαρεί να φωτίσουμε τους σβησμέ-νους ήλιους των άλλων.

Είναι τόσο εύκολο να ανακαλύψεις τον ήλιο σε αυτό το νησί, σκεφτόμουν. Και χωνόμουν βαθιά, όλο και πιο βαθιά στην ιστο-ρία του και ταξίδεψα μέχρι τη Μάχη της Κρήτης.

Σε μια δυνατή αληθινή ερωτική ιστορία, κουρνιασμένη χρό-νια μέσα στο μυαλό μου. Στον έρωτα μιας Κρητικοπούλας κι ενός Γερμανού. Σε εκείνα τα πονεμένα, τα δυσβάσταχτα χρόνια, τα χρόνια του πολέμου.

Θύμιζε κάτι σαν φόρο τιμής η γραφή μου σε εκείνη τη γυναί-κα που κάποιον, κάπως, κάποτε, άνοιξε για χάρη μου τα κατάβα-θα της ψυχής της. Ήθελε να παραμείνει ανώνυμη.

Κι ορκίστηκα να της κάνω το χατίρι. Να μην αναφέρω το πα-ραμικρό γι' αυτήν.

Μόνο την ιστορία της.

Σε αυτό το μυθιστόρημα αποτίω φόρο τιμής στην Ελισσώ. «Ήτανε μια φορά, μάτια μου, κι έναν καιρό...» άρχισε να μου λέει και να μου μιλάει δακρύνοντας για τον μοναδικό έρωτά της, τον δικό της ήλιο...

Και οι λέξεις, οι προτάσεις, κομμάτια ολόκληρα από το μυθι-

στόρημά μου έγιναν γρήγορα ένα με τους ανθρώπους, εκείνους τους ανθρώπους τους πολύτιμους που χώνονται ξαφνικά στη ζωή μας κι ύστερα φεύγουν.

Εξαφανίζονται.

Στις πιο μικρές στιγμές μαζί τους όμως ζούμε όλη τη ζωή μας, όπως λέει και ο ποιητής Τάσος Λειβαδίτης.

Γιατί αυτοί οι άνθρωποι που μένουν λίγο, ελάχιστα, κοντά μας σημαδεύουν την ύπαρξή μας. Και γιατί τελικά η ζωή είναι μικρές, μικρούτσικες στιγμές ευτυχίας.

Χορεύει Στην αγκαλιά του ήλιου, παρέα με τις λέξεις και με τους ήρωες, αυτό το μυθιστόρημα.

Χορεύει πεντοζάλι.

Αγκαλιάζει μια μπερδεμένη συναισθηματικά ηρωίδα. Που παλεύει να πιαστεί από κάπου, από οπουδήποτε. Που σαστίζει μπροστά στη ζωή, προσπαθώντας να διαχωρίσει τα όρια ανάμεσα στο καλό και στο κακό.

Παρέα της ψάχνω κι εγώ να βρω τις απαντήσεις που γυρεύω.

Η Βαλέρια, η ηρωίδα μου, είναι χορεύτρια στη Λυρική Σκηνή. Αποκούμπι της ζωής της κι ανάσα της μαζί είναι ο χορός.

Μόνο που η Βαλέρια είναι συνάμα και κλέφτρα.

Είναι άραγε μια μοντέρνα θηλυκή εκδοχή του Ρομπέν των Δασών ή μια απλή κακοποιός;

Κι είναι κι ο ήρώάς μου, ο Νικόλας. Ο άντρας με τα μάτια-θάλασσες. Ο γιος της Ηλιογέννητης Αρετούσας και του καπετάν Μιχάλη.

Από παιδί είχε αστείρευτη φαντασία. Μεταμορφωνόταν σε μικρό Ηρακλή Ποναρό, τρελαινόταν να ανακαλύπτει αποδείξεις για να ερμηνεύει τη ζωή.

Όταν μεγάλωσε, διάλεξε να γίνει αστυνομικός. Δίχως να διατάσει σταλιά.

Όταν μεγάλωσε, γνώρισε τη Βαλέρια. Και την αγάπησε με πάθος.

Και τότε ήταν που η ζωή τον ανάγκασε να τη συλλάβει...

Όταν ταξιδεύεις Στην αγκαλιά του ήλιου δεν αντέχεις να μην κοντοσταθείς και σε ένα άλλο ηλιόλουστο νησί, ριγμένο στο πέλαγος. Δεν μπορείς να μην κουρνιαξεις στην Κύπρο.

Με περιμένε πνιγμένη στις λαψάνες της, τα κυκλάμινα, τα εθνικά της φυτά. Αλλά και στους φοίνικες, τις συκιές, τις ελιές, τις χαρουπιές και τα μελισσόκια της, τις πανέμορφες άγριες ορχιδέες της.

Για να χορέψει αγκαλιά με την ηρωίδα μου.

Πηγαινοέρχομαι στην Κύπρο. Παράξενο, αλλά χωρίς να είναι πατρίδα μου τώρα πια τη νιώθω έτσι.

Φταίει άραγε η ψυχή της, φταίει η γλώσσα της; Ή εκείνο το χαμόγελο στα μάτια των ανθρώπων της που σε καλοδέχονται από την πρώτη στιγμή, που φαντάζουν σαν να έχουν έτοιμο το φιλί στα χείλη;

Αίγες φορές βρίσκω στο διάβα της ζωής μου πόλεις ολοζώντανες. Η πρωτεύουσα της Κύπρου, η Λευκωσία, είναι μία από αυτές. Λούζει την καρδιά μου με τον ήλιο της, με τους χρυσαφένιους χυμούς της ύπαρξής της.

Παρέα με τη Βαλέρια στάθηκα στην Αγλαντζιά, χάρηκα την Πάφο, ταξίδεψα στην πλανεύτρα Λάρνακα, την ηλιοφίλητη Λεμεσό, περπάτησα στο δάσος της Αθαλάσσας. Έλουσα με το φως του νησιού την ηρωίδα μου, της χάρισα δύναμη.

Γιατί στην Αθήνα την περίμεναν κλεπταποδόχοι, έμποροι ναρκωτικών, πληρωμένοι φονιάδες.

Κι ένας έρωτας-φωτιά!

Χίλια μύρια κύματα τα ευχαριστώ της καρδιάς μου για σας τους φίλους και τις φίλες αναγνώστριές μου.

Η αγάπη σας με συντροφεύει. Μου χαρίζει φτερά. Με λούζει με το φως της.

Με δυναμώνει συγγραφικά.

Τα ευχαριστώ της καρδιάς μου είναι πολλά και για τις εκδόσεις

στις οποίες ανήκω, τις Εκδόσεις Ψυχογιός. Στέκονται δίπλα μου, μου χαρίζουν ασφάλεια.

Σεργιανίστε ανέμελα στις σελίδες αυτού του βιβλίου, αφεθείτε Στην αγκαλιά του ήλιου, απολαύστε ένα ταξίδι με το Οριάν Εξπρές της καρδιάς σας.

Παρέα με μια χορεύτρια, μια κλέφτρα, έναν αστυνομικό, έναν καπετάνιο, μια Ηλιογέννητη, μια Ρωσίδα αριστοκράτισσα. Αλλά και με τον Ερωτόκριτο και την Αρετούσα κι όλους τους ήρωες ενός μυθιστορήματος που ακροβατεί ανάμεσα στην αλήθεια και στη φαντασία.

Ανάμεσα στις χαρές της ζωής, στις ίδιες τις αξίες της.

Μη φοβηθείτε να γίνετε κι εσείς ήλιοι. Ήλιοι για κάποιους άλλους ανθρώπους. Μονάχα έτσι μεταμορφώνεται σε πανηγύρι χαράς η ζωή. Μονάχα έτσι φωτίζετε τους σβησμένους ήλιους των άλλων.

Γιατί ολόκληρη τη ζωή μας τη ζούμε στις πιο μικρές ευτυχισμένες μας στιγμές. Και γιατί στ' αλήθεια αξίζει να κουρνιάζουμε, κάθε μέρα, κάθε λεπτό, στην αγκαλιά του ήλιου.

Στην αγκαλιά της αγάπης...

PENA ΡΩΣΣΗ-ΖΑΪΡΗ

Ετοιμάστηκα να προχωρήσω προς το χολ, να βγω από το δωμάτιο, όταν ακούστηκαν δυνατές φωνές.
Ακριβώς απ' έξω!

Τη στιγμή που άνοιξε απότομα η πόρτα κι όλα γύρω μου φωτίστηκαν από το φως του διαδρόμου, ίσα που πρόλαβα να τρέξω και να χωθώ μέσα στη μεγάλη δίφυλλη ντουλάπα.

Κι ενώ η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή από τον πανικό μου, έκλεισα όσο πιο σιγά μπορούσα τις πόρτες της, αφήνοντας μόνο μια χαραμάδα.

Για να μπορώ να αναπνέω.

Το φως που άναψε στο δωμάτιο αποκάλυψε τους εισβολείς.

Ο νεαρός πάμπλουτος άντρας είχε παχύνει αρκετά από τότε που είχα να τον δω. Σίγουρα θα είχε βάλει πάνω από πέντε κιλά. Και φαινόταν αγριεμένος. Όσο μπορούσα να διακρίνω βέβαια μέσα από τη χαραμάδα.

Η γυναίκα, από την άλλη, ήταν πανέμορφη. Φορούσε ψηλοτάκουνες γόβες κι ένα κοντό γκρι φόρεμα με βαθύ ντεκολτέ, τόσο στενό, που ανεβοκατέβαινε παρέα με την αναπνοή της. Τόνιζε το απεγάδιαστο κορμί της, το χρυσό κολιέ γύρω από τον λαιμό της.

«Είσαι ανόητος! Είναι δυνατόν να σκεφτείς πως μπορώ να

σε προδώσω;» άρχισε να λέει στον άντρα με έναν τρυφερό τόνο στη φωνή της. «Εγώ; Σ' αγαπάω, καλέ μου, σ' αγαπώ πολύ και...»

«Σταμάτα τα σαλιαρίσματα και πρόσεξε καλά. Δεν μπορείς να παίζεις μαζί μου. Ούτε μαζί μου ούτε με τους συνεργάτες μου! Διακυβεύονται εκατομμύρια. Το καταλαβαίνεις; Αν δεν ομολογήσεις αμέσως τον ρόλο σου σε αυτή την υπόθεση, θα το μετανιώσεις. Δε θα σ' το πω δεύτερη φορά! Δεν παίζουν με τα καρτέλ, βρομοθήλυκο, δεν παίζουν. Με κατέστρεψες! Εσύ φταις για όλα! Εσύ, εσύ! Ανήκεις στη Δίωξη Ναρκωτικών; Πες μου! Μίλα!» τη διέκοψε φωνάζοντας ο άντρας.

Τόσο δυνατά, που βράχνιασε.

Σίγουρα θα ήμουν χλωμή, κατάχλωμη. Το ένιωθα. Δεν αισθανόμουν καθόλου καλά. Μου ερχόταν να λιποθυμήσω. Από τις αποκαλύψεις. Από όσα είχα ακούσει και δεν τα πίστευα. Από τον λιγοστό αέρα που υπήρχε μέσα στην ντουλάπα.

Θολά τα έβλεπα όλα πια.

Ξεροκατάπια.

Θεέ μου, βοήθησέ με! σκέφτηκα. Βοήθησέ με να αντέξω. Δεν πρέπει να χάσω τώρα τις αισθήσεις μου, δεν πρέπει!

Προσπάθησα να συγκεντρώσω τις σκέψεις μου σε όσα είχα μάθει. Για να κρατηθώ από κάπου. Για να μην αρχίσω να ουρλιάζω από απόγνωση.

Η αισθησιακή αυτή γυναίκα, που νόμιζα πως με έβλεπε ως αντίζηλο, υπηρετούσε στη Δίωξη Ναρκωτικών; Ήταν αστυνομικός; Δεν είμαστε με τα καλά μας!

Είχα κλέψει μια αστυνομικό;

«Πες τα όλα. Τώρα! Αλλιώς... αλλιώς δε θα σε λυπηθώ! Θα σε σκοτώσω!» συνέχισε εξαλλος ο ψηλός εκείνος άντρας, βράζοντας από τον θυμό του.

Θεριό ανήμερο θύμιζε. Με έκανε να τρέμω από τον φόβο μου.

Η όμορφη γυναίκα όμως δεν τα έχασε. Δεν ήταν σαν κι εμένα. Δεν ήταν μπερδεμένη, δειλή, σαστισμένη μπροστά στη ζωή. Δεν ήταν του γλυκού νερού. Δεν έκανε συνεχώς λάθη.

Ήταν εκπαιδευμένη. Γενναία. Ούτε καν χλώμιασε με τις απειλές που άκουσε, απ' ό,τι μπορούσα να καταλάβω. Ούτε καν θύμωσε.

Μόνο τέντωσε το πανέμορφο κορμί της, τον πλησίασε και τον κοίταξε αψήφιστα.

«Και εσύ να προσέχεις καλά όταν μου μιλάς, αγαπητέ μου. Τ' ακούς; Πες μου, πρώτα απ' όλα, ποιος σου είπε πως ανήκω στη Δίωξη Ναρκωτικών! Ποιος τόλμησε να ξεστομίσει αυτές τις χαζομάρες εναντίον μου;» τον ρώτησε.

Εκείνος απαξίωσε να της απαντήσει. Έκανε κάτι απίστευτο. Τη χαστούκισε με δύναμη.

Μα εκείνη δε δίστασε. Έπεσε πάνω του με φόρα, άρχισε να τον χτυπάει στο πρόσωπο, ουρλιάζοντας.

Και τότε ήταν που ο άντρας κατάφερε να βγάλει από την τσέπη του ένα περιστρόφο. Και πυροβόλησε. Χωρίς να διστάσει σταλιά.

Ο ήχος του πυροβολισμού ακούστηκε ξερός. Απότομος. Δυνατός. Θανατηφόρος.

Η σφαίρα χτύπησε τη γυναίκα.

Στο στήθος.

Νομίζω πως ξεφώνισα. Αλλά δεν ήμουν και σίγουρη. Μέσα στον ανείπωτο πανικό μου μπορεί και να το έκανα.

Ο άντρας δε με άκουσε. Ευτυχώς.

Γιατί η γυναίκα... γιατί η πανέμορφη εκείνη γυναίκα άνοιξε έκπληκτη το στόμα της, ακούμπησε για μια στιγμή το χέρι στην καρδιά της και μετά έπεσε στο πάτωμα.

Θεέ μου! Δεν... δεν πίστευα στα μάτια μου. Είχα παγώσει από τον τρόμο.

Ο άντρας κοίταξε τη γυναίκα που βρισκόταν πεσμένη στο πάτωμα. Κι ύστερα την κλότσησε. Βίαια. Μα γιατί το έκανε αυτό; Για να σιγουρευτεί πως ήταν πεθαμένη; Εκείνη δεν αντέδρασε. Ούτε καν κουνήθηκε.

Χριστέ μου!

Ύστερα έβγαλε απάραχος το περίστροφο στην τσέπη του, προχώρησε στο χολ, άνοιξε την πόρτα και την έκλεισε πίσω του με φόρα.

Χωρίς να γυρίσει να κοιτάξει.

Την είχε σκοτώσει; Είχε πεθάνει η καημένη;

Άνοιξα τις πόρτες της δίφυλλης ντουλάπας. Έπρεξα κοντά στην ακίνητη γυναίκα. Γονάτισα δίπλα της. Το γκριζο φόρεμά της ήταν πλημμυρισμένο αίματα. Στο ύψος της καρδιάς. Μουρμούρισα το όνομά της.

Αλλά δε μου απάντησε. Έμοιαζε να κοιμάται. Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα. Κοιτούσαν το ταβάνι.

Ζούσε; Ζούσε;

Έφερα το πρόσωπό μου κοντά στο δικό της. Για να δω αν αναπνέει. Ακούμπησα το αυτί μου στο στήθος της. Για να ακούσω αν χτυπάει η καρδιά της.

Δε... δε χτυπούσε, αλλά δεν έπαιρνα και όρκο, δεν ήμουν γιατρός.

Το πρόσωπό μου, τα χέρια μου, η φόρμα μου γέμισαν αίματα. Πολλά αίματα. Μα δε με ένοιαξε. Φώναξα ξανά το όνομά της. Κοίταξα πανικόβλητη για άλλη μια φορά τα μάτια της. Μου φάνηκαν γυάλινα.

Σηκώθηκα όρθια. Έπρεπε να βρω έναν γιατρό. Έπρεπε να τη σώσω.

Ζούσε; Ζούσε;

Βοήθησέ τη, Θεέ μου!

Άνοιξα την πόρτα του δωματίου. Την άφησα ορθάνοιχτη. Άρχισα να τρέχω προς το ασανσέρ. Μέσα στον πανικό μου σκόνηταπα στο καροτσάκι της καμαριέρας που ήταν παρατημένο στον διάδρομο. Έπεσα με φόρα κάτω στη μοκέτα.

Αυτή τη φορά η καμαριέρα με πήρε χαμπάρι. Τη στιγμή που σηκώνόμουν όρθια ξεπρόβαλε τρομαγμένη από το δωμάτιο που καθάριζε.

«Τι συμβαίνει; Ακούστηκε πυροβολισμός; Χριστέ και Πανα-

γιά! Είσατε μέσα στα αίματα! Τι κάνατε; Τι κάνατε; Βοήθεια! Βοήθεια!» άρχισε να τσιρίζει.

Μα δεν της έδωσα σημασία.

Καθώς έτρεχα προς τις σκάλες, αδιαφορώντας για το ασανσέρ, συνειδητοποίησα πως μπορεί να έβρισκα τον μπελά μου. Ο πυροβολισμός θα είχε σίγουρα ακουστεί σε ολόκληρο το ξενοδοχείο. Θα τους είχε αναστατώσει όλους. Κι εκείνος ο άντρας, ο δολοφόνος, ήταν άφαντος. Έφυγε σαν κύριος. Ενώ εγώ ήμουν γεμάτη αίματα και...

Όταν κατέβηκα τις μαρμάρινες σκάλες του πρώτου ορόφου κι έφτασα στο ισόγειο, όλοι γύρισαν και με κοίταξαν. Μα πού στο καλό είχαν βρεθεί ξαφνικά τόσο πολλοί πελάτες;

«Κυρία; Κυρία;» φώναξε ένας νεαρός στη ρεσεψιόν. «Μη φεύγετε! Ειδοποιήσαμε την αστυνομία! Με ακούτε; Σταματήστε!»

Μα δεν τον άκουσα. Δε σταμάτησα. Πανικοβλήθηκα ακόμα περισσότερο. Άρχισα να τρέχω προς την έξοδο.

Όταν επιτέλους βγήκα έξω από το ξενοδοχείο, η καρδιά μου κόντευε να σπάσει από την αγωνία. Όμως δε στάθηκα σταλιά να πάρω μια ανάσα. Διέσχισα το πεζοδρόμιο, κατέβηκα στον δρόμο.

Είδα μερικούς ανθρώπους που είχαν σταματήσει κοντά στην έξοδο και κοιτούσαν το ξενοδοχείο.

«Είναι γεμάτη αίματα! Κρατάει όπλο!» τσίριξε κάποιος από αυτούς.

Για μένα το έλεγε; Μα εγώ δεν κρατούσα όπλο, μα εγώ...

Για μια στιγμή κοντοστάθηκα.

Και τότε ο χειρότερος εφιάλτης μου έγινε πραγματικότητα. Άκουσα σειρήνες να ουρλιάζουν. Τα φώτα τους με τύφλωσαν. Περιπολικά σταμάτησαν απότομα κοντά μου. Τα φρένα τους στρίγκλισαν.

Προσπάθησα να βρω μια διέξοδο, να ξεφύγω. Άρχισα να τρέχω. Προς το πουθενά, προς το σκοτάδι.

Έστριψα σε ένα στενό δίπλα στο ξενοδοχείο. Και συνέχισα

να τρέχω. Όταν πίστεψα πως τα είχα καταφέρει, όταν σταμάτησα να πάρω μια ανάσα, κάποιος με άρπαξε άγρια από το μπράτσο.

«Αστυνομία! Ψηλά τα χέρια! Συλλαμβάνεσαι!» μου φώναξε. Γύρισα προς το μέρος του αλαφιασμένη.

Ήταν ο Νικόλας!

Ο άντρας που αγαπούσα. Ο άντρας που μου είχε ζητήσει να γίνω γυναίκα του.

Κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι.

Και με σημάδεψε!

Βαλέρια

Τεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αθήνα, μια ανάσα από τον Άγιο Παντελεήμονα. Το διαμέρισμά μας, ένα τριάρι, βρισκόταν κρυμμένο σε μια πάροδο της Αχαρνών. Στον τρίτο όροφο μιας πολυκατοικίας που τα είχε τα χρονάκια της. Έστεκε όμως αγέρωχη στην οδό Κοδριγκτώνος.

Δεν είχα αδέρφια. Ήμουν μοναχοκόρη.

Γκριζος ο ορίζοντας των αναμνήσεών μου. Ψηλά, πολύ ψηλά, ένας γαλάζιος φωτεινός ουρανός κι ύστερα γκριζες τσιμεντένιες πολυκατοικίες, σκισμένες τέντες, ταράτσες πλημμυρισμένες κεραίες, στενά βρόμικα μπαλκόνια με σκουριασμένα κάγκελα, σκοτεινοί φωταγωγοί που πλημμύριζαν το τριάρι μας μυρωδιές από μαγειρεμένα φαγητά και φωνές, βροιές, γέλια, κλάματα. Γαργαλιστικές μυρωδιές και συναισθήματα που εκφράζονταν και γίνονταν ένα με τα παιδικά μου χρόνια. Αλλά και ξέχειλοι σκουπιδοτενεκέδες, στενά πεζοδρόμια κι αυτοκίνητα. Αυτοκίνητα παντού.

Ζωή στο γκρίζο.

Μεγάλωνα στη δεκαετία του '90, παρέα με το νέφος της αιθαλομίχλης, που με έπνιγε, που μου έκοβε την ανάσα. Υπήρχαν ημέρες, ημέρες του καλοκαιριού με αφόρητη ζέστη, που κλείναμε καλά τα παράθυρά μας για να μπορούμε να αναπνεύσουμε.

Όμως... όμως εγώ δεν ήξερα από καταπράσινα λιβάδια, πουλιά που κελαηδούν ξένοιαστα και πολύχρωμα λουλούδια. Σαν παιδί της Αθήνας δε με ένοιαζε τίποτα. Πέρασα όμορφα παιδικά χρόνια. Γιατί ήξερα πως υπήρχε ένας άνθρωπος που με αγαπούσε πολύ.

Υπήρχε ο Γιάννης. Ο Γιάννης Χρήστου, ο πατέρας μου.

Ψηλός, αδύνατος, με κάτι καστανά υγρά μάτια που έλαμπαν πλημμυρισμένα αγάπη και τρυφερότητα. Τα μαλλιά του ίσια και στιλνιά, είχαν το χρώμα του κεχριμπαριού, τα χέρια του ήταν μυώδη και μακριά, η αγκαλιά του το ιδανικό μου καταφύγιο.

Θυμάμαι ακόμα και τώρα την αρρενωπή του μυρωδιά. Μια μυρωδιά που δε θα άλλαζα με τίποτα στον κόσμο. Τον αγκάλιαζα σφιχτά, έχωνα το πρόσωπό μου στον λαιμό του κι ανάσaina βαθιά, προσπαθώντας να προσδιορίσω εκείνο το άρωμα που με μεθούσε.

Αδύνατον.

«Μυρίζεις μπαμπάς», του έλεγα κι εκείνος γελούσε.

Και με φώναζε «Ηλιογέννητή μου» κι εγώ έλιωνα μέσα στη γλύκα του χαϊδευτικού που είχε διαλέξει για μένα, μέσα στη μυρωδιά του αγκαλιά. Ένιωθα το πιο ευτυχισμένο κοριτσάκι του κόσμου.

Μέχρι που στην πρώτη δημοτικού έμαθα να διαβάζω. Και τότε, ένα απόγευμα, χώθηκα αποφασισμένη στο μπάνιο μας. Πιάστηκα από τον νιπτήρα, ανέβηκα στο σκαμνάκι, κατέβασα προσεκτικά την κολόνια του από την κρυστάλλινη εταξέρα, την έσφιξα στα χέρια μου σαν θησαυρό.

Αναστέναξα χαρούμενα.

Και μετά τα μάτια μου άρχισαν να τρέχουν ανυπόμονα πάνω στα γράμματα της ετικέτας.

«Αναζωογονητικές νότες εσπεριδοειδών. Μοσχοκάρυδο, γεράνι, φασκόμηλο. Μια αίσθηση μεσογειακής αύρας. Ξυλώδεις νότες από κεχριμπάρι, μια θερμή λάμψη γλυκιάς ζωής», έγραφε με μικρά, μικρούτσικα γράμματα.

Μπερδεύτηκα. Εγώ ήξερα πως νότες υπάρχουν στη μουσική. Ο μπαμπάς μου μυρίζει μεσογειακή αύρα και γλυκιά ζωή; αναρωτήθηκα.

Δεν μπορούσα να καταλάβω.

Και τότε ήταν που έχασα την ισορροπία μου και γλίστρησα από το σκαμνί, παρασέρνοντάς μαζί μου την κολόνια του μπαμπά, αλλά και την κρυστάλλινη εταζέρα.

Βρέθηκα στο πάτωμα. Γύρω μου ένα σωρό γυαλιά. Δεν πρόλαβα καλά καλά να συνειδητοποιήσω τι είχε συμβεί, όταν μπήκε φουριόζα στο μπάνιο η μαμά. Τσίριξε άγρια.

Και μετά με χτύπησε.

Δεν έκλαψα. Δεν έκλαψα ακόμα κι όταν με διέταξε να μείνω κλεισμένη μέχρι το βράδυ στο δωμάτιό μου, να κοιμηθώ νηστική.

Ούτε ένα δάκρυ δεν κύλησε στα μάγουλά μου, παρόλο που με έτσουζαν οι γρατσουνιές από τα σπασμένα γυαλιά, οι γρατσουνιές του ηρωισμού μου. Αισθανόμουν πολύ περήφανε για τον εαυτό μου. Γιατί μύριζα από πάνω μέχρι κάτω την κολόνια του μπαμπά. Μύριζα μεσογειακή αύρα και γλυκιά ζωή. Παρόλο που δεν είχα ιδέα τι σήμαιναν.

Ο πατέρας μου ήταν το ίνδαλμά μου. Πίστευα πως θα τον παντρευόμουν όταν μεγάλωνα. Αστεία πράγματα, παιδιάστικα. Αλλά, αν δεν υπήρχε ο μπαμπάς μου, δεν ξέρω... Μπορεί και να έφευγα από το σπίτι. Γιατί δεν άντεχα την κακία, τη ζήλια, την γκρίνια, τα νεύρα, την ψυχρότητα, τα αιώνια κατεβασμένα μούτρα. Με λίγα λόγια, δεν άντεχα τη μητέρα μου.

Έχω ένα όνομα που λατρεύω. Με λένε Βαλέρια. Ούτε καν μπορώ να φανταστώ πώς κατάφερε ο μπαμπάς να πείσει τη μαμά να με ονομάσουν έτσι. Εκείνη ήθελε να με βαφτίσουν Ηλιάνα. Κάπως το είχε δει. Το μόνο που λάτρεψε ποτέ στη ζωή της ήταν η ζέστη κι ο ήλιος. Τίποτα άλλο όμως.

Αλλά ο πατέρας μου επέμενε.

Μέχρι που, για κάποιον ανεξήγητο λόγο, πέρασε το δικό του.

Δε με ονόμασε Μαρία. Δε μου έδωσε το όνομα της δικής του πεθαμένης μητέρας που αγαπούσε τόσο.

Και ευτυχώς που δε με βάφτισαν «Ηλιογέννητη». Γιατί ωραίο όνομα είναι, δε λέω, παραμυθένιο. Άρεσε και στους δύο γονείς μου. Αλλά με τέτοιο όνομα πώς θα μπορούσα να πάω στο σχολείο; Θα με κοροΐδευαν τα παιδιά.

Τον ρωτούσα συχνά τον μπαμπά μου. Ποτέ του όμως δε μου εξήγησε γιατί διάλεξε να με φωνάζουν Βαλέρια. Μου άρεσε να φαντάζομαι πως υπήρχε κάποτε μια γυναίκα που την έλεγαν έτσι και πως ο μπαμπάς μου την αγαπούσε πολύ, αλλά στάθηκε άτυχος και δεν μπόρεσε τελικά να την παντρευτεί. Τώρα το πώς και γιατί παντρεύτηκε τη Φωτεινή, τη μητέρα μου, ποτέ μου δεν μπόρεσα να το καταλάβω. Ούτε και να το εξηγήσω, φυσικά.

Κάθε άλλο παρά φωτεινή ήταν η μαμά μου. Ψυχρή θα έπρεπε να την ονομάσουν καλύτερα. Γι' αυτό και τον λυπόμουν τόσο τον μπαμπά. Διάβαζα ξεκάθαρα μέσα στα μάτια του την απογοήτευση και την πίκρα όταν αντίκριζε τη γυναίκα του. Και τον λυπόμουν. Τον αγαπούσα πολύ και δεν άντεχα να τον στενοχωρεί κανένας. Ούτε η μαμά.

«Καλημέρα, Ηλιογέννητή μου», μου έλεγε κάθε πρωί όταν ξυπνούσα κι έπεφτα στην αγκαλιά του.

Και δε με γέμιζε μονάχα χάδια και φιλιά. Με γέμιζε και με γνώσεις. Μου έμαθε πως δε χρειάζεται να μιλάω αν δεν έχω κάτι να πω. Πως αυτός που έχει τη δύναμη δεν υψώνει ποτέ τη φωνή του. Ούτε το χέρι του. Γι' αυτό και σταμάτησα να θυμώνω όταν τσίριζε η μαμά ή όταν με χτυπούσε ακόμα και με βρεγμένα γάντια για να πονάω ακόμα περισσότερο.

Μου έμαθε πως δεν υπάρχουν φράσεις όπως «δεν μπορώ». Πως πρέπει να κάνω πάντα το καλό, ακόμα κι αν προσπαθούν να με εκμεταλλευτούν. Και πως οι τηγανητές πατάτες είναι το νοστιμότερο φαγητό του κόσμου. Σε βοηθούν να νιώθεις καλύτερα, έστω κι αν σε έχει στενοχωρήσει ο κόσμος όλος.

Μου μιλούσε για το καθετί, χωρίς κανέναν δισταγμό, κι έλα-

μπαν τα μεγάλα καστανά του μάτια κι άστραφτε το χαμόγελό του. Χαμόγελο που εξαφανιζόταν όταν αντίκριζε τη στριμμάδα στο πρόσωπο της μαμάς.

Αχ, ήταν τόσο παράξενη. Δύσκολα μπορούσες να την αποκρυπτογραφήσεις. Πρώτα απ' όλα ζούσε στον δικό της κόσμο. Και το μόνο που απαιτούσε ήταν να της κάνουμε όλα τα χατίρια. Καθημερινά μάλωνε με τον μπαμπά. Κι όταν καμιά φορά καταδεχόταν να τον κοιτάξει, πράγμα σπάνιο, τα μούτρα της ήταν ξινισμένα και τα μαύρα της τα μάτια σκοτεινά, πλημμυρισμένα ειρωνεία.

Λες κι ο άντρας της ήταν ο χειρότερος εχθρός της.

«Γιατί δεν αγαπάς τον μπαμπά μου;» την είχα ρωτήσει κάποτε.

Γύρισε το κεφάλι της και με κοίταξε εκείνη τη μέρα. Με περιεργάστηκε από πάνω μέχρι κάτω.

Η μητέρα μου δε συνήθιζε να κοιτάζει στα μάτια τους ανθρώπους. Το αντίθετο θα έλεγα. Σου μιλούσε και κοιτούσε αλλού. Κάπου μακριά από σένα, κάπου ανεξιχνίαστα. Γι' αυτό και τα έχασα. Γι' αυτό κι ετοιμάστηκα να της ζητήσω συγγνώμη για τα αιχμηρά μου λόγια.

Αλλά δεν πρόλαβα.

«Εσύ να κοιτάξεις τα διαβάσματά σου. Αυτά και μόνο αυτά. Τ' ακούς; Και να μη σε ενδιαφέρει τι κάνουν οι μεγάλοι», μου είπε.

Απότομα. Αυστηρά. Ψυχρά.

Ξεροκατάπια κι έτρεξα μακριά της. Γιατί δεν ήθελα να τη βλέπω. Γιατί δεν ήθελα να είναι η μητέρα μου. Κάτι σκοτεινό κρυβόταν μέσα της. Κάτι που με τρώαζε κι έκανε την καρδιά μου να χτυπάει ανεξέλεγκτα όταν μου μιλούσε έτσι.

Εκείνη την ημέρα ένιωσα ένα πρωτόγνωρο συναίσθημα, που θα μπορούσε να ονομάζεται και μίσος.

Για τη μαμά μου.

Κι ήμουν μικρούλι. Τόσο μικρούλι. Μόνο εννέα χρονών.

Κι όσο αυτό το συναίσθημα φούντωνε μέσα μου κι όσο δυναμωνα και γινόταν θεριό ανήμερο τόσο περισσότερες ήταν και οι τύψεις που αισθανόμουν.

Ήξερα πως μητέρα και αγάπη είναι λέξεις αλληλένδετες. Ήξερα πως οι συμμαθητές μου στο σχολείο αγαπούσαν τις μητέρες τους. Εντάξει, δε λέω πως η ζωή είναι όπως στα παραμύθια. Το είχα καταλάβει αρκετά νωρίς αυτό. Λίγο πολύ όλα τα παιδιά τσακώνονταν με τη μητέρα τους, απ' ό,τι τα άκουγα να λένε. Αλλά δεν τις μισούσαν, όπως εγώ.

Στο σχολείο δεν είχα πολλούς φίλους. Τα κορίτσια τα βαριόμουν. Κι έκανα συνέχεια παρέα με τον Κυπριανό. Είχα γίνει κολλητή με εκείνο το καλοσυνάτο ψηλόλιγνο αγόρι με τα γαλάζια μάτια και τα ίσια ξανθά μαλλιά, που είχε γεννηθεί στη Ρουμανία και που κρατούσε συνέχεια στα χέρια του ένα μικρό αεροπλάνο.

Ήταν κλεισμένος στον εαυτό του, αλλά όταν αρχίσαμε να κάνουμε παρέα σιγά σιγά μου ανοίχτηκε.

Μου άρεσε να τον ακούω να μιλάει για εκείνα τα γκριζα μεταλλικά πουλιά που πετάνε ψηλά στον ουρανό. Ήξερε απέξω κι ανακατωτά όλα τα είδη αεροσκαφών και ελικοπτερόων.

Κι ονειρευόταν να γίνει κάποτε μηχανικός.

«Όταν θα γίνω μηχανικός αεροσκαφών, ξέρεις τι θα κάνω;» μου είπε χαρούμενος μια μέρα. «Θα εξασφαλίζω την ασφαλή λειτουργία τους, θα ελέγχω, θα συντηρώ και θα επισκευάζω εξαρτήματα ή συσκευές και...»

«Εντάξει, εντάξει!» του φώναξα. «Φτάνει! Το κατάλαβα!»

Αλλά δεν πτοήθηκε. Συνέχισε να μου εξηγεί με τόσο πολλές λεπτομέρειες, που σταμάτησα να τον ακούω.

Χαιρόμουν όμως.

Γιατί, όταν χωνόταν στα όνειρά του, δεν μπορούσε να τον σταματήσει κανένας. Κι ευχόμουν να του έμοιαζα. Να ανακάλυπτα γρήγορα και τα δικά μου όνειρα για το μέλλον.

Μου άρεσε να τον ακούω να μιλάει και για τη χώρα του. Οι

γονείς του είχαν αναγκαστεί να μεταναστεύσουν στην Ελλάδα για να βρουν δουλειά. Ο πατέρας του δούλευε ως οικοδόμος και η μητέρα του ήταν οικιακή βοηθός. Πέντε χρονών αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την καταπράσινη χώρα που τον γέννησε, να φτάσει στην Αθήνα. Άφησε πίσω του τη γιαγιά του που τον λάτρευε, το σπίτι του κι όλα τα ζώα με τα οποία μεγάλωνε παρέα. Τα κουνέλια, την κατσίκα του και τον Γκάρι, έναν γερασμένο γάιδαρο. Τον Γκάρι τον φρόντιζε αποκλειστικά ο Κυπριανός. Και του έλειπε τόσο πολύ.

Όλα τού έλειπαν.

Καμιά φορά στην τάξη μας έκλεινε τα αυτιά του με τα χέρια του. Την ώρα του μαθήματος. Τα ελευθέρωνε μονάχα όταν του έκανε παρατήρηση η δασκάλα μας.

«Μα γιατί το κάνεις αυτό, Τσίπρι;» τον ρώτησα παραξενεμένη μια μέρα, την ώρα του διαλείμματος.

Όταν βρισκόμασταν μόνοι μας, με άφηνε να τον φωνάζω Τσίπρι, όπως συνήθιζαν και στην πατρίδα του. Μόλις έφτασε στην Ελλάδα όμως, αναγκάστηκε να αλλάξει πολλές από τις συνήθειές του. Ακόμα και το όνομά του. Το έκανε πιο ελληνικό. Για να μην τον κοροϊδεύουν.

«Μην επιμένεις... Δεν μπορώ να σου πω», μου απάντησε κατσουφιασμένος. «Γιατί θα βάλεις τα γέλια!»

«Έλα! Είμαστε ή δεν είμαστε οι καλύτεροι φίλοι; Πες μου και σου ορκίζομαι πως δε θα γελάσω», τον παρότρυνα.

«Τα κλείνω γιατί δεν μπορώ να ακούω τα παραπονεμένα γκαρίσματα του Γκάρι», μουρμούρισε και τα μάτια του σκοτείνιασαν από τη στενοχώρια. «Κάποιες ημέρες γκαρίζει τόσο δυνατά και τόσο απελπισμένα. Μου ζητάει να γυρίσω πίσω. Κοντά του».

Δε γέλασα. Δεν του είπα τίποτα. Μόνο τον χτύπησα φιλικά στην πλάτη.

Γιατί τον καταλάβαινα απόλυτα. Ένωθε ξένος ανάμεσά μας. Ανάμεσα στα άλλα παιδιά που είχαν γεννηθεί στην Ελλάδα, ανά-

μέσα στις γκριζες πολυκατοικίες, στο μουντό περιβάλλον μέσα στο οποίο μεγαλώναμε.

Ναι, τον καταλάβαινα. Ήξερα τι σημαίνει να νιώθεις ξένος. Κι εγώ ένιωθα ξένη στο σπίτι μου. Και γι' αυτό έφταιγε η μαμά.

Όσο περισσότερα μου έλεγε ο Κυπριανός για την πόλη που είχε γεννηθεί τόσο πιο πολύ ζήλευα τα μέρη τα γεμάτα πράσινο, με τις κασίκες, τις κότες και τα γαϊδουράκια.

Φυσικά και ήξερα πως υπήρχαν κι ομορφιές.

Αρκετά μακριά από τον Άγιο Παντελεήμονα όμως.

Τα καλοκαίρια, αμέσως μόλις έκλειναν τα σχολεία, πηγαίναμε αρκετές φορές με τη μαμά για μπάνιο στη Βουλιαγμένη. Αλλάζαμε ένα σωρό λεωφορεία. Κουραζόμουν, νύσταξα από τη ζέστη, βαριόμουν. Όταν φτάναμε όμως στη δαντελωτή παραλία, τα ξεχνούσα όλα και βουτούσα ενθουσιασμένη στο νερό κι έπαιζα με την άμμο.

«Γιατί είναι τόσο άσχημη η Αθήνα; Γιατί είναι τόσο άσχημα όλα τα σπίτια γύρω μας;» ρώτησα μια μέρα τον θείο μου τον Νικήτα.

Ο θείος μου ήταν τρία χρόνια μικρότερος από τον πατέρα μου. Και το ίδιο ψηλός σαν κι εκείνον. Κατά τα άλλα, δεν του έμοιαζε και τόσο πολύ. Ίσια, ολόισια μαλλιά ο μπαμπάς στο χρώμα του μελιού, σγουρά ξανθά ο αδελφός του. Καστανά μάτια ο μπαμπάς, γκριζοπράσινα ο θείος. Ίδια, ολόιδια με τα δικά μου. Από αυτόν φαίνεται πως τα είχα κληρονομήσει κι εγώ. Κι ενώ ο μπαμπάς μου δεν είχε κάνει ποτέ του γυμναστική, ο θείος μου έτρεχε από το ένα γυμναστήριο στο άλλο.

Ήταν το χόμπι του.

«Μου μοιάζεις πολύ, κοριτσάκι», συνήθιζε να μου λέει.

Πόσο πολύ τον αγαπούσα κι εκείνον! Πρώτα απ' όλα γιατί μου έκανε όλα τα χατίρια και γιατί κάθε φορά που ερχόταν στο σπίτι μας κουβαλούσε του κόσμου τα δώρα.

Για χάρη μου.

Ήταν χωρισμένος ο θείος μου. Είχε παντρευτεί κάποτε μια

πλούσια κυρία και μετά τη χώρισε. Και δούλεψε ως αρχιτέκτονας. Ένα επάγγελμα που φάνταζε ονειρεμένο στα παιδικά μου μάτια.

Ήμουν σίγουρη πως μόνο εκείνος θα μπορούσε να μου δώσει απαντήσεις για την τσιμεντένια ασχήμια που αντίκριζα καθημερινά δίπλα μου. Οι συνάδελφοί του δεν είχαν χτίσει όλες εκείνες τις ψηλές, γκριζες κι άχαρες πολυκατοικίες;

Δυστυχώς όμως ο θεός μου μιλούσε μια γλώσσα παράξενη. Χρησιμοποιούσε τόσο δύσκολες λέξεις. Και μετά δε μου τις εξηγούσε.

«Φταίει η άναρχη και ισοπεδωτική ανάπτυξη της πρωτεύουσας, η ευτέλεια του αρχιτεκτονικού της εκμοντερνισμού, η κατοποίηση της ιστορίας και του αττικού τοπίου. Όλα αυτά έπαιξαν τον ρόλο τους στην οριστική απώλεια του αστικού χαρακτήρα και του ευρωπαϊκού προσανατολισμού της Αθήνας», άρχισε να μου λέει μια μέρα.

Ξεροκατάπια.

«Δηλαδή;» ξαναρώτησα.

Ήρθε κοντά μου και με αγκάλιασε.

«Δηλαδή, κοριτσάκι, στην Ελλάδα ζεις. Πρέπει να το πάρεις απόφαση πως εδώ κακοποιείται το καθετί», μου απάντησε και με προβλημάτισε ακόμα περισσότερο.

Κατσούφιασα με τα λόγια του.

Όμως ο θεός Νικήτας, όπως ακριβώς και ο πατέρας μου, δεν μπορούσε να βλέπει άνθρωπο κατσουφιασμένο για πολύ.

Κι έτσι μια Κυριακή, αφού πήρε πρώτα την άδεια της μαμάς, με άρπαξε από το χέρι και βγήκαμε μόνοι μας, «μια βόλτα στην πρωτεύουσα», όπως μου εξήγησε.

«Πρέπει να μάθεις να ανακαλύπτεις την ομορφιά κάτω από την ασχήμια», μου είπε. «Κι εγώ σήμερα θα σου δείξω τον τρόπο».

Και μου έδειξε.

Μου έδειξε πως η πόλη που γεννήθηκα είναι μια από τις ωραιότερες του κόσμου. Κι ας προσπάθησαν να την καταστρέ-

ψουν με την αντιπαροχή που εφαρμόστηκε χωρίς περιορισμούς, όπως μου εξήγησε.

Πήγαμε μια βόλτα ως το μπαλκόνι της, στου Φιλοπάππου, κι είδαμε λαχανιασμένοι τη θέα της απεραντοσύνης της πρωτεύουσας από εκεί ψηλά. Κι ύστερα παίξαμε κυνηγητό στα πλακόστρωτα. Ανάψαμε κεράκια στον Άγιο Δημήτριο τον Λουμπαρδιάρη. Αγναντέψαμε την Ακρόπολη και τον Λυκαβηττό, θαυμάσαμε και τον λόφο απ' όπου μετράνε τα αστέρια.

Περπατήσαμε και στο Θησείο, στη Βαρβάκειο Αγορά, στην πλατεία Αβησσυνίας, δίπλα στα παλιατζίδικα. Χωθήκαμε στην Ευριπίδου να χαρούμε τα μπαχάρια. Είδαμε το Τζαμί στο Μοναστηράκι, τους Αγίους Ασωμάτους στο Θησείο, τον Άγιο Νικόλαο στα Αναφιώτικα. Είδαμε ακόμα και το ρολόι του Κυρρήστου και το Χαμάμ στους Αέριδες...

Έκανα ένα ονειρεμένο ταξίδι στην Αθήνα εκείνη τη μέρα. Μια μέρα που λουζόταν στον καλοκαιρινό ήλιο και τη μαγεία της ιστορίας της. Και το γκριζο που είχε θρονιαστεί ως τότε στα μάτια μου κρύφτηκε μεμιάς στο ουράνιο τόξο της ομορφιάς της πόλης που με γέννησε.

«Ακόμα και η ομορφιά διδάσκεται, Βαλέρια», μου είπε ο θεός μου όταν γυρίσαμε στο σπίτι. «Πρέπει να μάθεις να την ανακαλύπτεις μέσα στο καθετί».

Χαμογέλασα ενθουσιασμένη.

«Κι έτσι, ακόμα κι αν αποφασίσεις να ακολουθήσεις το επάγγελμα του πατέρα σου, θα πουλάς το πιο όμορφο εμπόρευμα», συνέχισε κι έκλεισε το μάτι στον αδελφό του.

«Δε θα κάνω τη δουλειά που κάνει ο μπαμπάς μου», του απάντησα.

Ο αποφασιστικός τόνος της φωνής μου εξέπληξε ακόμα και μένα.

«Αλήθεια; Και τι έχεις αποφασίσει να γίνεις όταν θα μεγαλώσεις, μικρή μου πριγκίπισσα;» με ρώτησε χαμογελώντας ο μπαμπάς.

Τον κοίταξα.

«Έχω αποφασίσει να γίνω διάσημη», του απάντησα.

Και τότε όλοι γύρω μου έσκασαν στα γέλια.

Εκτός, φυσικά, από τη μαμά.

Μου άρεσε, πάντως, η δουλειά του πατέρα μου.

Ήταν έμπορος.

Είχε ένα κατάστημα στην Ερμού που πουλούσε υφάσματα. Μαζί του δούλευαν δύο υπάλληλοι. Τα πήγαινε αρκετά καλά. Δεν ήμασταν πλούσιοι, αλλά οι γονείς μου δεν γκρίνιαζαν ποτέ για τα χρήματα. Το τριάρι που ζούσαμε ήταν δικό μας. Και το μαγαζί το νοικιάζαμε.

Το θυμάμαι τόσο καλά εκείνο το κατάστημα στην Ερμού που στεγαζόταν σε ένα διώροφο νεοκλασικό κτίριο. Με έπαιρνε συχνά μαζί του ο μπαμπάς. Στις διακοπές συνήθως, όταν ήταν κλειστά τα σχολεία.

Ξεχειλίζα από ευτυχία αντικρίζοντας τους ξύλινους πάγκους και τα ράφια του τα πλημμυρισμένα τόπια και υφάσματα. Υφάσματα από την Ινδία, την Κίνα, τη Μεγάλη Βρετανία, την Τουρκία, το Μαρόκο, την Αίγυπτο...

Ο μπαμπάς μου είχε κάνει δώρο μια μικρή υδρόγειο σφαίρα. Για να μαθαίνω τα μέρη απ' όπου αγόραζε τα εμπορεύματά του. Ήταν το πολυτιμότερο απόκτημά μου. Γιατί τη στριφογύριζα και φανταζόμουν μέρη εξωτικά, μέρη όπου δημιουργήθηκαν όλα τα υφάσματά του. Υφάσματα πρώτης ποιότητας από τη Μεγάλη Βρετανία, αέρινα από το Μαρόκο, αραχνοϋφαντα από την Ινδία, δαντέλες και ποπλίνες από τη Γαλλία...

Τις ημέρες που χωνόμουν στο μαγαζί του μπαμπά φανταζόμουν πως σκαρφάλωνα στην υδρόγειο σφαίρα μου κι όλα τα υφάσματα της Γης βρίσκονταν αραδιασμένα μπροστά μου. Τα μύριζα. Τα άγγιζα. Μέχρι που τους μιλούσα.

Γελούσε τότε ο μπαμπάς μου, γελούσαν και τα μάτια του. Έδινε λίγα φιλά στον κύριο Κώστα, έναν υπάλληλό του, και τον έστελνε να μου αγοράσει μια πορτοκαλάδα και μια τυρόπιτα κουρού.

Καθόμουν ύστερα καμαρωτή καμαρωτή σε ένα από τα ψηλά σκαμνιά του καταστήματος κι απολάμβανα τις λιχουδιές μου. Κι ο μπαμπάς περηφανευόταν. Για μένα. Την κόρη του.

Αχ, Θεούλη μου, σκεφτόμουν. Τι όμορφα που είναι να έχεις δικό σου τον καλύτερο μπαμπά του κόσμου!

Όταν γυρνούσαμε ήρεμοι, χαμογελαστοί στο σπίτι, με την τρυφερή σπίθα της πολύτιμης σχέσης μας στο βλέμμα, όλα διαλύονταν στη στιγμή. Ήταν ζεστό και καλοσυνάτο το κατάστημα υφασμάτων του πατέρα μου. Σε καλοδεχόταν. Κι ήταν παγωμένο και κακιασμένο το διαμέρισμά μας. Σε απόδιωχνε.

«Γιατί αργήσατε; Τι ώρα είναι αυτή; Να ξέρετε πως το φαγητό σας κρύωσε και δεν έχω καμιά απολύτως όρεξη να το ξαναξεστάνω. Δεν είμαι δούλα σας εγώ!» άρχιζε να φωνάζει συνήθως η μαμά. «Και πού είναι αυτά που σου ζητήσα, Γιάννη; Χάθηκε να κάνεις μια φορά και το δικό μου το χατίρι;» συνέχιζε.

Το χαμόγελο έσβηνε από τα χείλη του μπαμπά, τα μάτια του σκοτεινίαζαν. Γίνονταν σκούρα καφέ.

Αυτά που έπρεπε να αγοράσει συνήθως στη μαμά ήταν κλωστές σε δύσκολα χρώματα, παράξενα μπαχαρικά κι ό,τι άλλο μπορούσε να κατεβάσει το στομάχι της μυαλό.

Ζητούσε κλωστές, μα ποτέ δεν την είχα δει να κεντάει. Ή να ράβει. Ζητούσε μπαχαρικά, μα ποτέ δεν τα χρησιμοποιούσε στη μαγειρική της. Ζητούσε βιβλία, μα ποτέ δεν τα διάβαζε.

Και συνέχεια κρύωνε. Κυκλοφορούσε στο σπίτι φορώντας το ένα πουλόβερ πάνω στο άλλο. Παρόλο που άναβε στο φουλ το καλοριφέρ τον χειμώνα. Αλλά ακόμα και το καλοκαίρι σπάνια την έβλεπα με λίγα ρούχα.

«Κρύνεις τόσο πολύ, μαμά; Μα γιατί; Αφού δεν κάνει κρύο», της είπα παραξεनेμένη μια μέρα.

«Κρύνω από άλλα πράγματα εγώ. Κρύνει η καρδιά μου, πάνω απ' όλα», μου απάντησε.

Μου ήρθε να βάλω τα γέλια. Γιατί ήξερα καλά πως η καρδιά μας δεν κρύνει. Ποτέ. Σφίχτηκα όμως και δε γέλασα. Γιατί η

δασκάλα μας μας είχε εξηγήσει πως ποτέ δεν κοροϊδεύουμε κάποιον διαφορετικό από μας.

Κι εγώ ήξερα καλά πως η δική μου η μητέρα ήταν στ' αλήθεια διαφορετική απ' όλους τους ανθρώπους που γνώριζα.

Α, ναι! Σιχαινόταν και τα κεριά. Και για κάποιον ανεξήγητο λόγο τα φοβόταν. Δεν άντεχε να τα βλέπει μπροστά της.

Κερί δεν υπήρχε στο σπίτι μας ούτε για δείγμα.

Κι όταν άναβα με καμάρι το Μεγάλο Σάββατο τα μεσάνυχτα την αναστάσιμη λαμπάδα μου, εκείνη έκλεινε τρομοκρατημένη τα μάτια της. Κι απομακρυνόταν από κοντά μου.

Λες και φοβόταν πως θα προσπαθούσα να την κάψω.

Ο μπαμπάς τής έκανε συνήθως όλα τα χατίρια. Έτρεχαν ώρες από εδώ κι από εκεί οι υπάλληλοί του για να ανακαλύψουν αυτά που σκαρφιζόταν. Μερικές φορές όμως γέμιζε το μαγαζί πελάτες και δεν υπήρχε κανένας να τρέξει μέχρι την αγορά στη Σοφοκλέους για να της αγοράσει κόλιανδρο ή στου Ψυρρή για κλωστές κι ό,τι άλλο μπιχλιμπίδι ήθελε.

Κάποτε μάλιστα του είχε ζητήσει να της φέρει και μία κόκκινη φλοκάτη. Ούτε καν ήξερα τι ήταν η φλοκάτη. Δεν είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Τελικά χάρη στη μαμά το έμαθα. Είναι ένα αφράτο μάλλινο χαλάκι.

Όταν έφτασε με το καλό στο σπίτι μας, η μαμά άρχισε να την κοιτάζει. Ώρα πολλή. Με βουρκωμένα μάτια, με κακία, με μίσος. Λες και το καημένο το χαλάκι τής είχε κάνει μεγάλο κακό.

Ξαφνικά πήρε ένα μεγάλο ψαλίδι και άρχισε να κόβει τη φλοκάτη. Σε μικρά, μικρούτσικα κομμάτια. Παιδεύτηκε πολύ. Αλλά τα κατάφερε.

Ύστερα πέταξε τα κομμάτια στα σκουπίδια.

Τα έχασα.

«Μα γιατί το έκανες αυτό, μαμά;» τη ρώτησα.

Όμως δε μου απάντησε. Πήγε και κρύφτηκε στο δωμάτιό της. Στ' αλήθεια, δεν την άντεχα άλλο.

Μια μέρα μάλιστα που γυρίσαμε σπίτι παρέα με τον μπαμπά δίστασα να τον ακολουθήσω, κοντοστάθηκα έξω από το ασανσέρ.

«Τι έχεις, Βαλέρια; Τι σου συμβαίνει, αγάπη μου;» με ρώτησε εκείνος.

Δεν ήθελα να μπω στο σπίτι μας.

Δεν ήθελα να αντικρίσω τη μαμά.

Δεν ήθελα να έχω μαμά.

Τον κοίταξα κατσουφιασμένη. Ο μπαμπάς έσκυψε από πάνω μου.

«Έχω μια φίλη στο σχολείο. Τη λένε Μαρίνα. Οι γονείς της θα πάρουν διαζύγιο. Θα μένει πια μαζί με τη μητέρα της», του είπα.

«Ωστε γι' αυτό στενοχωριέσαι;» με ρώτησε προσπαθώντας να μου χαμογελάσει ο μπαμπάς. «Είσαι τόσο καλό παιδί. Τόσο καλοσυνάτο. Νοιάζεσαι για τους άλλους και...»

«Γιατί δε ζητάς διαζύγιο κι εσύ από τη μαμά;» τον διέκοψα με λαχτάρα.

Τα έχασε. Το χαμόγελο πάγωσε στα χείλια του.

«Αχ, σε παρακαλώ! Σε παρακαλώ, μπαμπά μου! Χώρισέ την και πάμε να μείνουμε μαζί. Θα σε φροντίζω εγώ, θα δεις. Θα σου μαγειρεύω, θα περνάμε τέλεια», συνέχισα.

Ο μπαμπάς δε μίλησε. Μόνο γονάτισε δίπλα μου.

«Θα τη χωρίσεις; Δεν αντέχω άλλο να ζω μαζί της. Δεν την αγαπάω. Είναι κακιά!» ψιθύρισα και τα μάτια μου βούρκωσαν.

«Σε παρακαλώ, Ηλιογέννητή μου. Μη μιλάς έτσι για τη μητέρα σου. Καμιά φορά μέσα στα νεύρα της κάνει λάθη. Δε συμπεριφέρεται σωστά. Όλοι οι άνθρωποι όμως κάνουν λάθη. Να το θυμάσαι αυτό. Και να ξέρεις πως η μαμά σου σε λατρεύει, Βαλέρια. Σε λατρεύει και...»

Μου έλεγε, μου έλεγε, αλλά εγώ σταμάτησα να τον ακούω.

Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια μου.

Αχ, δε θα τη χώριζε! Δε θα τη χώριζε!

Και τότε κατάλαβα πως ήταν χαζός. Ναι. Για πρώτη φορά σκέφτηκα κάτι άσχημο για κείνον. Γιατί ζούσε με μια γυναίκα που δεν τον ήθελε, δεν τον αγαπούσε και τον βασάνιζε καθημερινά.

Και τον λυπήθηκα τον πατέρα μου. Τον λυπήθηκα πολύ.

Έσφιξα τότε τα δόντια, έσφιξα την ίδια μου την καρδιά και μπήκα μέσα στο σπίτι.

Εγώ δεν ήμουν χαζή σαν κι εκείνον. Εγώ θα έφευγα όσο πιο μακριά της μπορούσα αμέσως μόλις μεγάλωνα!

Συνέχισα να παρακαλώ τον Θεό να μεγαλώσω γρήγορα για να φύγω μακριά, πολύ μακριά από τη μαμά μου, συνέχισα να τη μισώ.

Και συνέχισα να έχω τύψεις. Γιατί δεν μπορούσα να την αγαπήσω.

Όσο περνούσε ο καιρός τόσο θέριευαν οι τύψεις μου, βουνά ολόκληρα γίνονταν. Όσπου κατάφερα επιτέλους να τις αιχμαλωτίσω. Να τις κλείσω στο μυστικό κουτάκι του μυαλού μου και να προσπαθήσω να τις ξεχάσω.

Γιατί ερωτεύτηκα τον χορό.

Οι γονείς μου με είχαν γράψει σε μια σχολή μπαλέτου αμέσως μόλις πήγα στη δευτέρα δημοτικού. Η σχολή βρισκόταν στην Πατησίων, απέναντι από το Πολυτεχνείο. Δυο φορές τη βδομάδα η μαμά, θέλοντας και μη, με πήγαινε στη σχολή συντροφιά με τα ξιτισμένα της μούτρα και με περίμενε μέχρι να τελειώσω το μάθημα.

Δεν κατάλαβα ποτέ τίνος ιδέα ήταν να μάθω χορό. Αλλά ούτε και ρώτησα. Γιατί να ξύνω πληγές; Μου άρεσε να κάνω μπαλέτο, αλλά δεν ήταν και κάτι που με ξετρέλαινε.

Όσπου λίγο πριν κλείσω τα εννέα μου χρόνια μια καινούργια δασκάλα ανέλαβε την τάξη μου. Την έλεγαν Νατάσα κι είχε γεννηθεί στη Ρωσία. Μαζί της έκανα τα πρώτα μου βήματα στο κλασικό μπαλέτο, ακολουθώντας το ρωσικό σύστημα.

Αυτό ήταν.

Παρακαλούσα τη μαμά να με πάει στη σχολή πριν ξεκινήσει το μάθημα. Έπιανα τα μαλλιά μου ψηλά σε κότσο, φορούσα γρήγορα το καλσόν, το φορμάκι, τα παπούτσια του μπαλέτου, έσφιγγα την μπάρα και ξεκινούσα τα βαθιά καθίσματα και τα τεντώματα για ζέσταμα.

Από τα πρώτα κιόλας μαθήματα η κυρία Νατάσα κατάφερε να με κάνει να λατρεύω καθετί πάνω της. Την παρατηρούσα με λατρεία, προσπαθούσα να αντιγράψω την τελειότητά της.

Ήταν μάταιο. Αλλά δε με ένοιαζε. Δεν απογοητευόμουν. Αγαπούσα πολύ αυτό που έκανα.

«Καλοί χορευτές δε γίνονται όσοι έχουν ταλέντο, αλλά όσοι έχουν πάθος», συνήθιζε να μας λέει.

Κι έτσι άρχισα να ζω παρέα με το πάθος μου.

Ευπνούσα, πήγαινα σχολείο, γύριζα σπίτι, διάβαζα τα μαθήματά μου, αλλά μετρούσα κάθε λεπτό μέχρι να έρθουν και πάλι οι ευλογημένες εκείνες μέρες και ώρες για να πάω στη σχολή χορού, να κάνω μάθημα με την κυρία Νατάσα.

Λάτρευα τις κινήσεις της, τα φωτεινά κόκκινα μαλλιά της τα δεμένα κότσο, την αριστοκρατική της φυσιογνωμία.

Μέσα στην τάξη του μπαλέτου ένιωθα κυριολεκτικά μαγεμένη. Με παρέσερνε η κλασική μουσική, με ταξίδευε το μάθημα.

Οι συμμαθήτριάς μου έλεγαν πως η κυρία Νατάσα είχε πατέρα έναν Ρώσο πρίγκιπα κι είχε κάποτε χορέψει ως πρίμα μπαλαρίνα στα μπαλέτα Μπολσόι. Δεν ήξεραν όμως να μου πουν πώς κατέληξε να μας κάνει μάθημα σε μια σχολή στην Πατησίων.

Το πάθος μου για τον χορό ήταν η αιτία να σταματήσω να ασχολούμαι με τη μαμά και τα νάζια της, τα πικρά της λόγια, την άσχημη συμπεριφορά της.

Ζούσα για να χορεύω. Όλες οι άλλες δραστηριότητες της ημέρας μού φαίνονταν ανούσιες. Το κορμί μου πετράδι πολύτιμο το ένιωθα, όπως ακριβώς το είχε περιγράψει η δασκάλα του μπαλέτου.

Χόρευα ακόμα και στον ύπνο μου. Έβλεπα όνειρα πλημμυ-

ρισμένα με τη μουσική του Τσαϊκόφσκι, του Μπετόβεν, του Μότσαρτ, μια και τα μαθήματά μας γίνονταν συνοδεία πιάνου. Κι όταν ξυπνούσα χόρευα στο δωμάτιό μου, στο μπάνιο, στον δρόμο. Χόρευα παντού. Εκτός φυσικά από το σχολείο, για να μην αρχίσουν να με κοροϊδεύουν.

Στα αυτιά μου νύχτα μέρα ακουγόταν η τρυφερή φωνή της κυρίας Νατάσας.

«Ελευθέρο πόδι σε ταντί, σταμάτημα σε θέση κουντεπιέ και ξανά ταντί με ένα μικρό, μικρό ντεβελοπέ γρήγορο, αέρινο και απαλό...»

Κι η ζωή μου κυλούσε ονειρεμένα, παρέα με τα ροζ φορμάκια μου, τα σομόν παπούτσια με το λαστιχάκι, τα καλσόν και τα κοντά φουστάνια του μπαλέτου.

Κόντευα να τελειώσω την έκτη δημοτικού. Και τότε ήταν που σκοτείνιασαν όλα για μένα. Γιατί ένα απόγευμα η κυρία Νατάσα μάς πλησίασε την ώρα του σχολάσματος κι άρχισε να μιλάει στη μητέρα μου για την πρόοδό μου.

Μιλούσε καλά ελληνικά με μια τραγουδιστή προφορά που με ξετρέλαινε. Τα ανοιχτά γαλάζια της μάτια κοίταξαν τη μητέρα μου με ειλικρίνεια, καλοσύνη, αληθινό ενδιαφέρον.

«Η κόρη σας είναι ευλογημένη με έναν καλό σκελετό, μια καλή σωματική δομή», της είπε με ενθουσιασμό. «Αν συνεχίσει να αγαπάει με πάθος αυτό που κάνει, θα γίνει σπουδαία μπαλαρίνα».

Τα λόγια της με ταξίδεψαν στους επτά ουρανούς. Καλά καλά δεν μπορούσα να ανασάνω από την ευτυχία.

Η μαμά όμως, αντί να ενθουσιαστεί, την κοίταξε με ένα αυστηρό, δυσανεστημένο ύφος. Λες και άκουγε τα χειρότερα για μένα.

Δεν της είπε τίποτα. Ούτε καν ένα ευχαριστώ. Μόνο με άρπαξε σφιχτά από το χέρι και φύγαμε τρέχοντας σχεδόν από τη σχολή μου, σαν να μας κυνηγούσαν.

«Μαμά;» τόλμησα να πω όταν φτάσαμε σπίτι.

Μα δε μου μίλησε.

Μίλησε όμως στον πατέρα μου.

«Δε θα γίνει η κόρη μας πόρνη!» του φώναξε αμέσως μόλις άνοιξε την πόρτα του σπιτιού. «Απαιτώ να σταματήσει αμέσως το μπαλέτο. Ακούς εκεί να μου πει η δασκάλα της πως θα γίνει σπουδαία μπαλαρίνα! Καλύτερα να πεθάνω παρά να τη δω χορεύτρια σε κανένα καμπαρέ!»

Έμεινα με το στόμα ανοιχτό.

«Μαμά! Λάθος κάνεις, μαμά! Η κυρία Νατάσα...» άρχισα.

«Εσύ να μη μιλάς! Δε σου πέφτει λόγος! Σκασμός! Τ' ακούς;» ούρλιαξε η μητέρα μου.

Κι ύστερα άρχισε να λέει στον μπαμπά με τα δικά της διαστρεβλωμένα λόγια τι της είχε πει η δασκάλα μου.

Άρχισα να τρέμω ολόκληρη. Αν... αν δε με άφηναν να ξαναπάω μπαλέτο, δε... δε θα μου άρεσε πια να ζω!

Έτρεξα στο δωμάτιό μου για να μην τους ακούω να μαλώνουν, κλείδωσα την πόρτα κι άρχισα να καταστρώνω τα σχέδιά μου. Θα το έσκαγα από το σπίτι.

Ήξερα πού θα πήγαινα. Ήξερα τι θα έκανα. Θα έφευγα παρέα με τον καλύτερό μου φίλο, τον Κυπριανό, και θα πηγαίναμε στην πατρίδα του, τη Ρουμανία. Θα μέναμε για πάντα στη Σουτσεάβα, στην πόλη που γεννήθηκε. Θα μέναμε παρέα με τη γιαγιά του και τον καημένο τον γάιδαρό του.

Είχα μόλις κατεβάσει τη βαλίτσα μου από την ντουλάπα, όταν χτύπησε ανυπόμονα η πόρτα.

«Ανοιξέ μου, Ηλιογέννητη. Πρέπει να μιλήσουμε. Σε παρακαλώ», άκουσα την τρυφερή φωνή του πατέρα μου.

Έχωσα στα βιαστικά τη βαλίτσα κάτω από το κρεβάτι μου, άνοιξα την πόρτα κι έπεσα στην αγκαλιά του.

«Αχ, μην την αφήσεις, μπαμπά. Μην την αφήσεις να μου στερήσει το μπαλέτο. Δε θα το αντέξω!» μουρμούρισα, σπαράζοντας από τα κλάματα.

Και τότε ο μπαμπάς με ξεγέλασε.

Ναι, με ξεγέλασε.

Μου υποσχέθηκε πως θα κάνει ό,τι ήταν δυνατόν για να την πείσει να συνεχίσω τον χορό.

Τι χαζή ήμουν που τον πίστεψα... Αφού ήξερα καλά πως στο σπίτι μας κυβερνούσε η μαμά και μόνο η μαμά!

Έκλαψα πικρά μέρες ολόκληρες. Κλείστηκα στο δωμάτιό μου, δεν ήθελα να πάω σχολείο. Δεν είχα όρεξη για τίποτα.

Ό,τι κι αν έκανα όμως, δεν κατάφερα να αλλάξω γνώμη στη μητέρα μου. Δεν την ένοιαξε καν που τα όνειρά μου είχαν γίνει κουρέλια. Και τότε ήταν που ορκίστηκα να την εκδικηθώ κάποτε...

Όταν πρωτοπήγα στο γυμνάσιο, συνέβησαν πολλές αλλαγές στη ζωή μου. Πρώτα απ' όλα έπρεπε να συνηθίσω ένα σωρό καινούργια παιδιά στην τάξη, έπρεπε να συνηθίσω να με φωνάζουν ξανά «πρωτάκι» στο διάλειμμα και, το κυριότερο, έπρεπε να συνηθίσω την αλλαγή στη διάθεση της μητέρας μου.

Πρώτη φορά την έβλεπα να χαμογελάει με το παραμικρό, να έχει χαρούμενη διάθεση, να μην γκρινιάζει για το καθετί, να μη μαλώνει καθημερινά με τον μπαμπά.

Όταν την έβλεπα να συμπεριφέρεται φυσιολογικά σχεδόν, μητρικά θαρρείς, κρατούσα την ανάσα μου.

Είναι δυνατόν να γίνονται πραγματικότητα τα όνειρα;

Μια μέρα γύρισα νωρίς στο σπίτι από το σχολείο. Δεν αισθανόμουν καλά. Είχα πυρετό, έβηχα και μου έδωσαν άδεια να φύγω.

Πλησίαζαν οι γιορτές. Περπατούσα στους δρόμους που είχαν αρχίσει να φοράνε τα γιορτινά τους στολίδια. Οι βιτρίνες φάνταζαν χαρούμενες, προσπαθώντας να χαρίσουν νότες αισιοδοξίας στους επίδοξους πελάτες τους, να τους κάνουν να ξεχάσουν τα προβλήματά τους, να τους ενθαρρύνουν να ξεοδέψουν τον δέκατο τρίτο τους μισθό.

Γιορτές...

Ένα ειρωνικό χαμόγελο σχηματίστηκε στο πρόσωπό μου.

Εδώ και χρόνια δε στολίζαμε χριστουγεννιάτικο δέντρο. Το είχε πάρει μόνη της απόφαση η μαμά.

«Μεγάλωσε πια η Βαλέρια. Δεν είναι μωρό. Τέρμα τα χριστουγεννιάτικα δέντρα, τα στολίδια κι όλες αυτές οι γιορταστικές χαζομάρες», είχε πει μια μέρα.

Ή καλύτερα είχε διατάξει.

Γιατί; Κανένας δεν ήξερε. Όμως τα λόγια της, ίδιος καταπέλτης. Μισητό διάγγελμα δικτάτορα.

Ο μπαμπάς φυσικά, όπως πάντα, δεν έφερε καμία αντίρρηση. Κατέβασε, όπως συνηθίζε, το κεφάλι του.

Εγώ τα έχασα. Ετοιμάστηκα να φέρω του κόσμου τις αντιρρήσεις. Να πω ότι όλοι οι άνθρωποι σε όλο τον κόσμο στολίζουν τα σπίτια τους τις γιορτές. Είναι έθιμο, άσχετα αν υπάρχουν παιδιά ή όχι.

Αλλά το μετάνιωσα. Άδικος κόπος να σπαταλώ το σάλιο μου για έναν άνθρωπο που λες κι είχε εμφανιστεί σε αυτό τον κόσμο μόνο και μόνο για να με βασανίζει.

Γυρνούσα εκείνη την ημέρα στο σπίτι μου τρέμοντας από το ρίγος. Το ένιωθα πως ανέβαινε ο πυρετός. Το κεφάλι μου πηγαινε να σπάσει, τα μάγουλά μου έκαιγαν, κοντανάσaina.

Έβαλα το κλειδί στην κλειδαριά. Ήθελα να ξαπλώσω στο κρεβάτι μου όσο πιο γρήγορα γινόταν, να κλείσω τα μάτια, να κουκουλωθώ με το πάπλωμά μου.

Όταν έκλεισα αθόρυβα πίσω μου την πόρτα, άκουσα φωνές. Γέλια και χαρούμενα ξεφωνητά από το υπνοδωμάτιο των γονιών μου.

Παραξενεύτηκα.

Δύσκολα άκουγες γέλια στο διαμέρισμά μας. Φρόντιζε καθημερινά η μητέρα μου γι' αυτό. Ποιος ή ποια ήταν όμως που της έκανε παρέα; Και γιατί δεν είχαν καθίσει στο σαλόνι;

Ο μπαμπάς μου θα έπρεπε να βρίσκεται στο κατάστημά του. Ήταν νωρίς ακόμα. Έντεκα το πρωί. Εκτός κι αν είχε αρρωστήσει κι αυτός, εκτός κι αν...

Μα ήταν δυνατόν να γελάει παρ'ότι με τη μαμά; Γίνονται τέτοια πράγματα; Ούτε καν στα παραμύθια!

Χαμογέλασα διστακτικά με τις σκέψεις μου κι ετοιμάστηκα να φωνάξω πως είχα γυρίσει από το σχολείο γιατί ήμουν άρρωστη, όταν ξαφνικά τα γέλια και οι χαρούμενες φωνές μεταμορφώθηκαν σε βογκητά.

Βογκητά πόθου.

Κοκάλωσα στη θέση μου.

Ήμουν πια σίγουρη. Η μαμά έκανε έρωτα. Με τον μπαμπά μου;

Σίγουρα δεν περίμεναν κανένα να εμφανιστεί μπροστά τους, αλλά...

Έκανα δυο τρία σιγανά βήματα προς το χολ. Η καρδιά μου άρχισε να χτυπάει ξέφρενα. Δεν ήταν σωστό αυτό που ετοιμαζόμουν να κάνω. Το ήξερα. Δεν είχα κανένα δικαίωμα να εισχωρήσω στην προσωπική ζωή των γονιών μου.

Κάτι δεν πήγαινε καλά όμως.

Σιγουρεύτηκα σαν άκουσα το αντρικό βογκητό. Ένα βογκητό που σίγουρα δεν ανήκε στον πατέρα μου.

Το αίμα εξαφανίστηκε από το πρόσωπό μου. Θα πρέπει να άσπρισαν ακόμα και τα μάγουλά μου, που είχαν γίνει κατακόκκινα από τον πυρετό.

Προχώρησα κι άλλο, χωρίς να διστάσω.

Η πόρτα του δωματίου των γονιών μου ήταν ορθάνοιχτη.

Κι ενώ η καρδιά μου κόντευε να διαλυθεί σε χίλια κομμάτια μέσα στο στήθος μου, έριξα μια φευγαλέα ματιά στον άντρα και τη γυναίκα που έκαναν έρωτα πάνω στο διπλό συζυγικό κρεβάτι.

Μου κόπηκε η ανάσα.

Πιάστηκα για λίγο από την πόρτα, για να μη λιποθυμήσω εκεί. Λίγα μέτρα μακριά από το παθιασμένο ζευγάρι.

Ένα ολόγυμνο ζευγάρι που δεν πήρε χαμπάρι την παρουσία μου.

Γιατί ήταν αιχμάλωτο του πάθους του. Γιατί ήταν παραδομέ-
νο στις κραυγές του πόθου του.

Μόνο που αυτό το ζευγάρι δεν ήταν οι γονείς μου.

Η μητέρα μου έκανε άγριο σεξ με έναν άγνωστο άντρα.

Η μητέρα μου απατούσε τον πατέρα μου.

Σύρθηκα τρικλίζοντας ως το δωμάτιό μου. Έκλεισα πίσω μου
αθόρυβα την πόρτα. Κι ύστερα έφτασα ως το κρεβάτι μου. Κου-
λουριάστηκα και σκέπασα τα αυτιά μου με τα χέρια μου. Γιατί
δεν άντεχα να ακούω τις κραυγές της ηδονής τους. Γιατί δεν
άντεχα να καταστρέψει κάθε ιερό και όσιο μέσα μου η ίδια μου
η μητέρα.

Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου κι άρχισα να κλαίω βουβά.

Πέρασαν ώρες μέχρι να αντιληφθεί κάποιος την παρουσία
μου. Κάποια στιγμή θα πρέπει να με πήρε ο ύπνος. Καιγόμουν
στον πυρετό, διψούσα σαν τρελή, άρχισα να βλέπω εφιάλτες.

Τη μητέρα μου έβλεπα. Τη μητέρα μου μεταμορφωμένη σε
Λερναία Ύδρα. Στο σιχαμένο εκείνο πλάσμα με τα εννέα κε-
φάλια.

Προσπαθούσε να δαγκώσει τον πατέρα μου με τα μεγάλα
αιχμηρά, δηλητηριασμένα του δόντια. Κι εγώ έτρεξα καταπάνω
του. Έτρεξα κραδαίνοντας στα χέρια μου ένα σπαθί, όπως ο
Ηρακλής. Σήκωσα με φόρα το σπαθί κι έκοψα ένα από τα μιση-
τά εκείνα κεφάλια. Να μην προλάβει να κάνει κακό στον πατέ-
ρα μου. Να μην προλάβει να τον δαγκώσει. Μα στη θέση του
κοιμένου κεφαλιού που έπεσε με πάταγο στο χώμα φύτρωσαν
άλλα δύο.

Έκοβα αμέτρητα κεφάλια. Με φόρα. Με μίσος. Κι όσο πε-
ρισσότερα χτυπούσα με το σπαθί μου τόσο περισσότερα εμφα-
νίζονταν.

Το αίμα τους με πιτσιλούσε, με έλουζε ολόκληρη. Πυκνός κα-
τακόκκινος φρικιαστικός καταρράχτης.

Το στόμα μου στυφό. Πίκριζε το αίμα, πίκριζε.

Κι εκείνα τα εφιαλτικά κεφάλια ξεφύτρωναν μπροστά μου

το ένα μετά το άλλο, πριν καλά καλά προφτάσω να πάρω ανάσα. Έψαχνα να βρω κι εγώ, όπως ο Ηρακλής, το κεντρικό, το αθάνατο κεφάλι. Για να το θάψω στη γη. Για να μην ξαναζωντανέψει.

«Βοήθεια! Βοήθεια!» άρχισα να ουρλιάζω κάποια στιγμή.

Και τότε η πόρτα του δωματίου μου άνοιξε απότομα.

Εύπνησα τρομαγμένη.

«Βαλέρια; Σπίτι είσαι; Πότε γύρισες;» με ρώτησε έκπληκτη η μαμά κι έτρεξε κοντά μου.

Προσπάθησα να ανασηκωθώ. Και την κοίταξα.

Θαρρετά. Στα μάτια.

Την κοίταξα μήπως κι ανακαλύψω στο βλέμμα της κάποια ίχνη ντροπής.

Δεν είδα τίποτα. Το παραμικρό.

«Μα εσύ καις ολόκληρη», συνέχισε αναστατωμένη αμέσως μόλις ακούμπησε το χέρι της στο μέτωπό μου.

Ανατρίχιασα.

Δεν ήθελα να με αγγίζει. Δεν ήθελα να με αγγίζει εκείνο το χέρι, το χέρι της μητέρας μου, που πριν από λίγη ώρα αγκάλιαζε και χαίδευε έναν άγνωστο άντρα.

«Πότε γύρισες από το σχολείο;» με ρώτησε και με κοίταξε καλά καλά. «Γιατί δε με φώναξεις; Γιατί δεν είπες τίποτα;»

Χαμογέλασα ειρωνικά, ξάπλωσα ξανά και γύρισα το κεφάλι μου από την άλλη μεριά. Δεν ήθελα να τη βλέπω. Μου ερχόταν τάση για εμετό.

Έγινα γρήγορα καλά. Ξαναπήγα στο σχολείο. Ξανάρχισα τις συνηθισμένες δραστηριότητές μου.

Όμως δεν ήμουν πια εγώ.

Δεν ήμουν η Βαλέρια που ήξερα. Είχα μεταμορφωθεί σε ένα διαφορετικό πλάσμα. Ένα πλάσμα που αποζητούσε απεγνωσμένα εκδίκηση.

Δεν άνοιξα το στόμα μου. Δεν είπα τίποτα σε κανέναν. Όχι, δεν αποκάλυψα το φρικτό μυστικό της μαμάς στον μπαμπά μου.

Δεν την κατηγορήσα.

Ίσα που μιλούσα πια στους γονείς μου. Ίσα που μιλούσα πια σε όλους. Κι αυτό μόνο όταν ήταν τελείως απαραίτητο.

Είχα σταματήσει πια να χαμογελάω, να χαίρομαι με το καθετί.

Με τρόπο συνειδητοποίησα πως είχα αρχίσει να μοιάζω με τη μητέρα μου.

Άκουσα σειρήνες να ουρλιάζουν. Τα φώτα τους με τύφλωσαν.
Περιπολικά σταμάτησαν απότομα κοντά μου. Τα φρένα τους
στρίγκλισαν. Προσπάθησα να βρω μια διέξοδο, να ξεφύγω.
Άρχισα να τρέχω. Προς το πουθενά, προς το σκοτάδι.
Έστριψα σε ένα στενό δίπλα στο ξενοδοχείο. Και συνέχισα
να τρέχω. Όταν πίστεψα πως τα είχα καταφέρει,
όταν σταμάτησα να πάρω μια ανάσα, κάποιος με άρπαξε
άγρια από το μπράτσο. «Αστυνομία! Ψηλά τα χέρια!
Συλλαμβάνεσαι!» μου φώναξε.
Γύρισα προς το μέρος του αλαφιασμένου.
Ήταν ο Νικόλας! Ο άντρας που αγαπούσα.
Ο άντρας που μου είχε ζητήσει να γίνω γυναίκα του.
Κρατούσε στο χέρι του ένα πιστόλι.
Και με σημάδεψε.

Η Βαλέρια είναι κλέφτρα. Ένας θηλυκός Ρομπέν των Δασών.
Ο Νικόλας είναι αστυνομικός.
Ανάμεσά τους φουντώνει ένας έρωτας-φωτιά· σε ένα μυθιστό-
ρημα γεμάτο ανατροπές που χορεύει πεντοζάλι, ανάμεσα στην
αλήθεια και τη φαντασία, στο παρόν και το παρελθόν· στον
έρωτα μιας Κρητικοπούλας κι ενός Γερμανού, στα χρόνια του
πολέμου. Και ταξιδεύει με το Οριάν Εξπρές της καρδιάς μας
στην αγκαλιά του ήλιου.
Γιατί τη ζωή μας τη ζούμε στις πιο μικρές ευτυχισμένες μας στιγ-
μές. Και γιατί αξίζει να γίνουμε ήλιοι για να φωτίσουμε τους
οβησμένους ήλιους των άλλων...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 16380

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η